

ДОМЪТ НА СЪРЦЕТО

Беден и самотен старец беше дядо Лазар. Живееше в полусрутена къщичка в края на градчето. Лявата му ръка беше повредена и не можеше да работи. Животът му стана много труден. Единственото му богатство беше малка иконичка на Майката Божия, окачена на стената. На Небесната Закрилница се молеше сутрин и вечер.

Настъпи ранна, но студена есен. Облечен във вехти, дебели дрехи издържаше студа, но гладът много го измъчваше. Една привечер реши да попроси нещо за ядене. Спря се пред богат дом.

Това беше домът на Лидия. Уреден разкошно, тя го поддържаше в изрядна чистота. Готвеше се да посреща рождения си ден. Камината гореше, ухаеше на вкусни ястия.

- Мамо, един просяк стои пред вратата - съобщи малкото ѝ момиченце.
- Да стои вън. Той е немит. Нямам сили да чистя повече. Чакам гости.
- Но той е премръзнал.

- Ако влезе, може да изпусне трохи. Ръката му трепери. Занеси му от сладкиша - подаде Лидия на детето си чинийка за еднократна употреба.

Всичко това дядо Лазар чу, защото Лидия от преумора беше превъзбудена и говореше високо. Пое сладкиша и тръгна. В очите му натегна една сълза. Прибра се, но не посегна към храната, а тя беше украсена с цветчета. Нещо стегна сърцето му до болка. Без да хапне, заспа.

На другия ден гладът още по-силно го измъчваше. И пак тръгна. Спря пред дома на Ирина. Той беше малък, удобен, чист и подреден скромно. Като почука, домакинята веднага отвори вратата и го прие.

Покани го да седне до печката да се сгрее. Сложи трапеза и му посочи стола да седне. Като разбра, че се стеснява, с топъл глас каза:

- Не се притеснявай, дядо Лазаре. Ти си ни гост. Бог те изпрати да благословиш трапезата и дома ни. Все едно, че моят добър баща е тука. Бог да го прости!

Отпусна се дядо Лазар. Забрави неволята си. Топлата чорбица от зеленчук му се видя царско ядене. Прибра се със стоплено сърце. Почувства се и той човек като другите и остана в размисъл.

Домът, беден или богат, е за тялото. По-важен е домът на сърцето. Различни са хората, различни са сърцата им. Не осъди Лидия, а я пожали. Нейният дом блести от чистота, но домът на сърцето ѝ е студен, неуреден и направо нечист. *“При Ирина е друго. Тя ме нарече гост. Тя ме прие като свой баща”*.

Дълго мисли за хората, чиито сърца умееше да разпознава бързо, поради просешката неволя. След това стана бавно, прекръсти се с дясната ръка пред иконичката на Майката Божия и запя през сълзи молитвената песен на Пречистата – „*Богородице Дево, радвай се...*“

Много пъти повтори думите на архангел Гавриил към най-чистата Дева, която Бог избра да стане Богородица.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, <http://sveta-gora-zograph.com>
Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

